

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ САМОТЕН ДЕН

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

От една седмица над Мейн пълзяха влажни летни мъгли, идваха от юг, от брега; ниско увиснали като нечисти изпарения, зад околността се простираха сиви облачни дрипи, които смазваха хълмовете и ги превръщаха в равни поляни, а планините, обвити в дъждовни тъмни облаци, се губеха от погледа някъде на север, към Канада. Вчера мъглата се понадигна, откри покрива на къщата, показаха се дори върховете на брястовете; но днес, неделя, въздухът тъй се навлажни, че в пролуките на щорите сякаш се опънаха стъкла от мътна вода.

Кетрин изтича през мократа трева на градината и влезе. Тихо откряна кухненската врата и бавно я затвори зад гърба си.

Старата замахна с тежкия връх на патерицата и я изруга.

Момичето отскочи и се намери в другия край на кухнята.

От летните мъгли всичко бе подгизнало. В пращната паяжина над печката блестяха капки, а от време на време по единия крак на масата се стичаше тънка струя вода.

— Върви да ми набереш къпини! — изкрещя тя. — Чуваш ли? — заповяда старата. — Върви за къпини! — изкрещя тя. — Чуваш ли? Проклетата змио! Да ми донесеш едно ведро къпини, че като дигна тая патерица, на място ще останеш!

— Добре — изхълца Кетрин, — отивам.

— Не виждам да тичаш. Врата ти прекършвам, ако не тръгнеш веднага!

Кетрин пое ведрото за къпини от масата и се завтече навън, преди старата да е посегнала повторно. Хукна към пасището, мократа мъгла се впи в косите ѝ, а по мокрите ѝ страни капеха сълзи. Къпиновите храсталаци растяха отвъд реката, отгатык ливадите, дето водеха овците на паша. А зад храсталаците, протегнало се на север и на юг, минаваше щатското шосе.

Почна да бере колкото може по-пъргаво. Знаеше, че старата ще я чака на кухненския праг да я удари с патерицата, дето не се е върнала по-бързо. Помъчи се да къса росните къпини още по-чевръсто, но не успя.

Няколкостотин метра от нея в двете посоки, на север към канадските провинции и на юг, обратно към Мейн, профучаваха автомобили. Отвсякъде се простираше гора, дълбоката мрачна гора, в която зиме мъжете отиваха през белите замръзнали снегове да секат

трупы за хартиените фабрики. Работниците бяха предимно французи, прескачаха от Канада, затуй не им разбираше приказката. Сега наоколо нямаше никой. Най-близкото човешко жилище бе четиридесет мили на юг и единствените хора, които проникваха в горите, бяха туристи — минаваха, но никога не спираха. По-далеч от пътя не бе стигала, но дойдеше ли да бере къпини, чуваше рева на забързаните автомобили, сегиз-тогиз и смеха на мъже и жени. Старицата не и позволяваше да приближава шосето.

Както късаше къпините, стори ѝ се, че наблизко спря автомобил. Ослуша се — откъм пътя долетяха викове и смях, но разстоянието бе твърде голямо и не разбра какво си казаха, Наведе се над храста и продължи да бере.

Минаваше пладне, когато ведрото най-сетне се напълни. Тя се втурна към къщата, където старицата чакаше своите къпини.

И както тичаше по склона към реката в пасището, отново чу виковете и смеха — бяха няколко души. Като наближи висящия мост, разпозна неясните им силуети в мъглата. Бяха пет или шест млади мъже и жени, нататък по течението, към долното езеро.

Кетрин премина моста и тръгна към хората. Най-напред си помисли, че ловят риба и додето усети, намери се на един хвърлей от тях — сега забеляза, че се къпят и гмуркат във водата. Надвисналият над брега облак се беше отдръпнал за миг и тя ги видя съвсем близо.

Един от мъжете и едно от момичетата излязоха от реката, изправиха се на брега и отново се хвърлиха във вълните; Кетрин гледаше и не вярваше на очите си. Гледката тъй страшно я смути, че нито можеше да извика, нито да побегне. Сърцето ѝ диво затупа, снагата ѝ се разтрепери от вълнение.

В това време, докато ги наблюдаваше изумена, по брега се изкатери едно от момичетата, затича през ливадата, после извърна глава и подвикна на един от мъжете:

— Хей, Джими, хвани ме, ако можеш!

Заливащо се от смях, голото момиче побягна и се скри в сгъстилата се мъгла.

Останалите плискаха вода в реката и се смееха.

Кетрин стоеше на брега, над тях. Никога досега не бе виждала подобна сцена и просто не можеше да повярва, че е възможно, когато са заедно, мъже и жени тъй непринудено да се веселят. Беше

безкрайно невероятно, за да е вярно, но затова пък чуваше всяка тяхна дума, виждаше ги какво правят. И въпреки това гледката ѝ се струваше недействителна. Всякога сама, тя никога не беше се събираща с момчета и момичета на своя възраст; затуй се слиса от необикновеното им поведение.

Сърцето ѝ биеше тъй възбудено, че едва се сдържаше на едно място. Доця ѝ се да се втурне с всички сили, да се озове сред младите мъже и жени и заедно с тях да се разсмее. Но усети внезапно тежестта на ведрото с къпини, обърна се и забърза към къщи, дето я очакваше старицата.

Старата грабна ведрото от ръката ѝ и се нахвърли на къпините. Кетрин се прибра в стаята си и притвори вратата. Застана трепереща от смущение до леглото и си припомни видяното и чутото на брега. Притичваше от прозорец на прозорец и се взираше през влажните мъгли. Да я нямаше мъглата, от тук би видяла младите хора на пасището. Но по-далеч от прозорците нищо не се виждаше. Навън всичко бе обгърнато от влагата.

И докато старата лапаше своите къпини в кухнята, Кетрин се измъкна тихичко от предната врата и пое тичешком към реката. Като се спускаше по хълма, тя наостри уши да долови думите, които си разменят момчетата и момичетата. Искаше да ги свари, да застане сред тях и да се хвърли като тях на тревата. Искаше да се смее, да скочи във водата и да изпръска всички.

Втурнала се през глава към реката, Кетрин изведнъж забеляза, че там е безлюдно. Прибрали дрехите си, младите хора се бяха върнали в автомобила да се облекат и сега сигурно бяха вече няколко мили оттук. Какво ѝ оставаше? Не ѝ се стоеше край реката сама. Искаше да бъде с някого, с младите мъже и жени, да се смее и да плиска вода. Спря на брега и заплака.

Мократа мъгла прониза тялото ѝ, то се разтрепери, а топлите сълзи изстиваха още преди да капнат на ръката ѝ.

Тръгна бавно назад и се за изкачва по хълма към къщата. Не спираше да си повтаря на ум думите, които, както ѝ се стори, бе дочула преди миг, когато тичаше като луда към реката.

Старицата не беше забелязала отсъствието ѝ. Още седеше в кухнята и една след друга унищожаваше къпините, които Кетрин набра сутринта.

С рукнали сълзи Кетрин приседна на леглото си. После се строполи назад и притисна лице о възглавницата, да не чуе старата.

Надигна се късно следобед. Заснова из стаята и се помъчи през прозореца да прониже с поглед сивата мъгла, надвесена над земята. Вече нямаше кой да я види, нямаше ги вече мъжете и жените. Сега беше друго, различно, отминала бе сутринта, когато непроницаемата мъгла над пасището се изпълваше от смях, а в реката вреше разпенена вода. Не беше същото. Сега не можеше да се засмее на глас.

След вечеря старицата си легна, а Кетрин се измъкна крадешком и пое в мрачната мокра нощ към пасището. При реката вечер нищо не се виждаше, изчезна дори тревата в нозете ѝ. Около себе си усещаше кипящите кълба на изпаренията. Черна мъгла покриваше всичко. Отвъд хълма, по шосето към Канада, профуча автомобил. Опита пак, но не можа да се засмее на глас. Запровира се през къпиновия гъстак и излезе на пътя, дето летяха автомобилите. Спря се там и зачака. Минаваше полунощ. Чакаше, но отникъде не се зададе кола.

Застанала наред шосето, по едно време тя ясно долови в далечината същия смях, който я бе развълнувал през деня. Съвсем ясно екна и гласът на момичето. Някой викаше: „Хей, Джими, не можеш да ме стигнеш!“ Веднага след това някъде в тъмното прозвуча мъжки глас. След миг от всички страни се разнесоха викове и смях, досущ като на пасището. По извивките в гласовете им тя позна, че плискат вода в реката и се изпъват след това голи на тревистия бряг. Но бяха тъй далеч оттук, че в този мрак и мъгла едва ли щеше да ги открие.

Чакаше и се ослушваше няма ли отнякъде да се зададе автомобил. Отникъде нищо. Тя стоеше по средата на пътя, искаше да я видят.

Светликът на деня проби мъглите и я свари простряна на шосето; само час преди това изникнал от тъмнината автомобил бе изтръгнал живота от нейното тяло. Лежеше неподвижна, разсъблечена, а усмивката — това начало на смеха — я правеше най-красивата жена, която забързаните за канадските провинции туристи някога са виждали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.